

[Villemoes.]

slutning af Rigsdagens Valutaudvalg kan sætte en saadan Begrænsning i Kraft; men naar mindst 2 Medlemmer af det nævnte Udvalg kræver, at en i Henhold til Stk. 2 truffen Beslutning skal forelægges Rigsdagen, da vil dette snarest muligt være at foretage, og hvis Rigsdagen ikke senest en Maaned efter Forelæggelsen har godkendt Beslutningen, vil denne være at ophæve. Her har man en Ventil, som efter min Formening vil være fuldt tilstrækkelig. Vi har, som jeg før sagde, ønsket, at begge Lovene kun skulde gælde for et Aar.

Jeg vil gerne understrege, at i det Øjeblik, det af os nu stillede Forslag blev vedtaget, vilde mange Gnidninger kunne undgaas. Jeg minder om den slet ikke lille Strid, der har været Aarene igennem om, hvem man skal betragte som Importør. Det forsvinder, for der bliver, om jeg saa maa sige, frit Slag inden for de Rammer, jeg her har nævnt, hvilket ogsaa er i højeste Grad paakrævet. Da vi vedtog den første Lov, havde man en naturlig Maalestok for Berettigelsen til fremtidig at importere Varer i Importen i det sidst forløbne Aar, Aaret 1931; vort Lovforslag her omfatter Aaret 1936, og den højtærede Handelsministers Forslag omfatter baade 1936 og 1937. Vi bevæger os efterhaanden længere og længere bort fra det Aar, der kommer nye Folk til, Ungdommen vokser op. Vi har haft ganske smaa Ventilbestemmelser om, at Nybegyndere kunde faa en lille beskedent Del af Vareimporten, fikseret til 3 pCt., men naar de gamle Importører paa forskellig Vis er slaaet ud, betyder det jo yderligere Modgang for disse, og derfor finder vi, nu da der er gaaet saa lang Tid, som der er, at der bør ske en Ændring her, og det sker ganske automatisk i vort Forslag ved, at enhver, der er i Stand til at importere Varer, skal have Lov dertil under de Forudsætninger, som jeg nu gentagende har nævnt.

Samtidig kommer vi bort fra et stort Stridsspørgsmaal, der har bestaaet gennem de senere Aar, nemlig angaaende de private Vareudvekslinger. Saa vel jeg selv som flere andre Ordførere var ved første Behandling inde paa dette Spørgsmaal. Vi, der har haft med Sagen at gøre i Praksis, maa erkende, at Spørgsmaalet er overordentlig vanskeligt, og det bliver om muligt endnu vanskeligere, jo mere der kommer ind under gensidige Handelsaftaler Danmark og andre Lande imellem. I hvert Tilfælde har det vakt visse Forhaabninger

hos forskellige Nybegyndere og hos Folk, der paa anden Vis var slaaet ud, fordi deres Vareimport af en eller anden Grund var sat ned, om, at der muligvis var noget at gøre der. Vi har ogsaa set Eksempler paa, at forskellige Firmaer gerne vilde være med til nye Fremstød for dansk Eksport gennem disse Vareudvekslinger, for hvilke Betingelserne imidlertid var skrappe, idet de skulde ske i Forholdet 1 til 1 og ikke maatte kollidere med bestaaende Handelsaftaler. I det foreliggende Lovforslag er Bestemmelsen bibeholdt, men med en saadan Tilføjelse, at man, hvis den højtærede Ministers Forslag bliver Lov, i Stedet for at foregøgle Befolkningen, at der vil være Muligheder paa dette Omraade, meget hellere maa sige, at disse Muligheder nærmer sig til Nulpunktet. Der er, ved jeg, ofret store Penge og gjort store Forarbejder for at faa private Vareudvekslinger i Stand; enkelte er ogsaa blevet til Virkelighed, men i det store og hele har det været en Skuffelse, og jeg tror i og for sig ikke, det kunde være gaaet anderledes.

Mit Parti har intet Ønske om — tværtimod — at bibeholde Rigsdagens Valutaudvalg, for saa vidt dets Arbejdsomraade og Indflydelse som af Ministeren foreslaaet ikke skal være større, end Tilfældet hidtil har været, men hvis vort Ændringsforslag kunde vedtages, vilde vi finde det opportunt og praktisk at bibeholde Rigsdagens Valutaudvalg. Kan vort Forslag ikke vedtages, ligger det ganske anderledes.

Jeg anbefaler ærede Medlemmer at overveje meget nøje, om man ikke kunde komme bort fra megen Ufred og megen Diskussion her i vort Land, dersom man for Alvor vilde optage de Tanker, der er nedlagt i vort Ændringsforslag. Jeg hævder, at hvis vort Forslag blev til Lov, vilde Danmark kunne opfylde sine Handelsaftaler nu og i den nærmeste Fremtid med de omkringliggende Lande, og jeg vilde ønske, at der kunde blive Ro om dette store Spørgsmaal. Der har ikke været det, tværtimod, der har været endogsaa megen Grund til Utilfredshed. Nogen Utilfredshed vil der altid være i en ekstraordinær Tid med Restriktioner og med offentlige Indgreb, men vi har formet vort Forslag saaledes, at der efter dets Gennemførelse vilde blive meget mindre Baggrund for denne Utilfredshed, end der vil være, dersom den højtærede Handelsministers Forslag vedtages.

Jeg anbefaler vort Ændringsforslag til